

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXVI

Paříž
říjen - listopad 1995

Číslo 5

Erich Fromm

MOŽNOSTI REVOLUCE

Historická změna a revoluce se zdají být podobné logickému paradoxu : zotročený člověk nemá žádný pojem svobody - nemůže se však osvobodit, pokud pojem svobody nemá. Biblický příběh dává na tento paradox odpověď. Počátek osvobození spočívá ve schopnosti člověka trpět, a člověk trpí, když je utlačován fyzicky i duchovně. Utrpení jej pohne k tomu, aby jednal proti svým utlačovatelům, aby hledal konec útlaku, ačkoli ještě nemůže hledat svobodu, o níž nic neví. Když člověk ztratil schopnost trpět, ztratil rovněž schopnost změny. (...)

Když Mojžíš a Áron přesvědčili Židy, šli se svou žádostí k faraónovi. Formulovali ji v termínech faraónovi srozumitelných : "Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský : *propusť lid můj, ať mi slaví svátky na poušti.*" (Ex 5,1). Faraón prohlásí, že neví nic o tomto bohu; možnost, že tento bůh je mocný, je faraónem odmítnuta. Prikáže, aby pracovní norma byla zvýšena a připojí "jsou líní, proto křičí" (Ex 5,8). Faraón dělá to, co dělaly tisíce faraónů před ním i po něm. Nemůže rozumět tužbě po svobodě a vysvětluje si ji jako touhu po lenosti. Reakce Židů v tomto okamžiku se objevila v dějinách stejně tolikrát jako reakce faraónova; bojí se nejen těžké práce, ale rovněž toho, že ztratí přízeň, jakkoli byla malá, těch, kteří je vykořisťují. (...)

Další dějství je putování Židů v pustině. Trpěli v Egyptě; byli vyvedeni z otroctví, ale kam byli vyvedeni? Do pustiny, kde často trpí hladem a žízní. Jsou nespokojeni a reptají. Bojí se však nejen hladu, bojí se také svobody : nemají předem stanovenou existenci v níž žili v Egyptě, třebaže to byl život otroků; nemají žádného dohlázeatele, žádného krále, žádné modly. Nemají nic než proroka za vůdce, provizorní stany za přibýtek a žádný stanovený úkol, než jít vpřed za neznámým cílem. Jejich jistota jako otroků v Egyptě se jim jeví daleko lepší než nejistota svobody. Říkají : "Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme sedávali nad hrcem masa, když jsme jídávali chléb do sytosti." (Ex 16,3). (...)

Ústřední událostí čtyřicetiletého putování v poušti je oznámení v deseti přikázáních. Bůh vyzve Mojžíše aby šel na vrchol hory, zatímco Áron má zůstat s lidem.

Ivo HOLÝ (1932 - 1992)

Když Mojžíš, jediný viditelný vůdce odešel na horu, přišli lidé k Áronovi a pravili: *"Udělej nám boha, který by šel před námi. Vždyť nevíme, co se stalo s tím člověkem, který nás vyvedl z egyptské země."* (Ex 32,1). Pokud Mojžíš, obávaná autorita, byl přítomen, cítili se lidé relativně bezpečni. Jakmile sešel z očí, prahnou po ubezpečujícím symbolu. Horda otroků katapultovaná do svobody silným vůdcem nemůže obstát, když má být bez viditelného symbolu, jemuž by se poddala. Áron se pokusí zdržet celý případ tím, že je žádá, aby mu dali své zlaté šperky. Lidé jsou však zcela svolní obětovat své zlato za jistotu. Áron, zajisté s těžkým srdcem, zradí svou víru v Mojžíše i svou věrnost jemu. Tak jako učinili mnozí kněží a politikové po něm, doufal, že "zachrání" ideu tím, že ji destruuje. Snad také, aby zachoval jednotu lidí, obětuje pravdu, která jedinečně dává jednotě smysl. Namísto *Boha živého*, který je vyvedl z Egypta, uctívají Židé idol, zlaté tele, jež jim Áron vymodeloval. (...)

Po mnoho dalších let putují Židé na poušti a mnoho zákonů a nařízení je jim dáno. Posléze přišel čas k ukončení posledního dějství revoluce a Mojžíš sám musí zemřít, nesmí přejít za Jordán do zaslíbené země. I on je příslušníkem generace, jež vyrostla v uctívání idolů a v otroctví, a přestože byl poslem božím, naplněn vidinou nového života, byl poután svou minulostí a nemohl se podílet na budoucnosti. Smrt Mojžíšova završuje biblickou odpověď po možnosti revoluce: ta může být úspěšná pouze po stupních a v průběhu času. Utrpení vytváří vzpouru; vzpoura vytváří svobodu od otroctví a ta může ve svůj čas vést k novému životu bez idolatrie (*modlářství*). Jelikož však neexistuje žádná zázračná proměna srdce, může každá generace udělat jen jeden krok. Ti, kteří trpěli a zahájili revoluci, nemohou překročit meze, jež jim stanoví jejich minulost. Jen ti, kteří nebyli zrozeni v otroctví, mohou uspět v dosažení zaslíbené země.

*Z knihy BUDETE JAKO BOHOVÉ - radikální interpretace Starého zákona a jeho tradice.
V r. 1993 vydalo nakl. Lidové noviny v Praze.*

Erich Fromm (1900 - 1980) se kromě psychologie a psychiatrie věnoval i sociologii a filozofii. V r. 1933 emigroval do USA, kde působil v mnoha významných vědeckých institucích. Je autorem řady úspěšných knih.

Zajímavosti z domova i ze světa

- Chemopetrol Litvínov začal vyrábět autobenzín Natural 98, který se dosud dovážel ze zahraničí.

■ Prostřednictvím společnosti *Association Olga Havel - France* zúčastnilo se v srpnu tr. 12 skautů z Versailles ve věku 18 - 20 let pracovní návštěvy u *Sdružení občanů Exodus*, jež realizuje stavbu domu pro tělesně postižené v obci Třemošná u Plzně. K tomuto objektu patří zanedbaný park, který skauti vyčistili od starého dřeva, náletových stromů, plevele apod., čímž udělali pro budoucí obyvatele domu *Exodus*, zvláště vozíčkáře, velký kus užitečné práce. Skauti byli ohromeni vřelostí s jakou byli přijati a konstatovali, že Čechům chybí prostředky, nikoliv srdce. A když v typické české obyčejné hospodě dostali k jídlu bramborák, kamkoli pak přišli, ptali se po bramboráku - tak jim chutnal, zrovna tak jako plzeňské pivo.

■ Zemřelí: *Dr. Alexandr Heidler*, v padesátých letech zakladatel náboženských pořadů a dlouholetý celebrant mší rozhlasové stanice *Svobodná Evropa* v Mnichově (jehož posluchači znali jako Otce Kříšťana) zemřel před patnácti lety;

Josef Zvěřina (1913) historik a teoretik umění, teolog a překladatel, vězněný nacisty i komunisty, autor *Katolické systematické teologie*, úvah *Odvaha být církví* aj. zemřel před pěti lety v Itálii ;

Ivo Holý, akad. malíř (viz 1. stranu Oběžníku) zemřel před třemi lety ve Vélizy ;

Václav Neumann (29. 9. 1920 - 2. 9. 1995) šéfdirigent České filharmonie, zemřel ve vídeňském hotelu. Po Ančerlově odchodu do Kanady vytvořil se svým orchestrem éru významem obdobnou Talichově a Ančerlově.

■ Byli vyznamenáni : *Willy Schiffer* - slovenský výtvarník žijící v Paříži za úspěšnou reprezentaci Slovenska v zahraničí. Vyznamenání mu osobně předal velvyslanec SR v Paříži ; *Čeněk Polanský* - nejstarší člen Sokola Paříž, obdržel medaili "Uznání francouzského státu za odbojovou, civilní a kulturní činnost." Blahopřejeme!

■ Velvyslanectví ČR, Česká katolická misie ve Francii a asociace "Amicale des Tchèques et Slovaques" vás srdečně zvou na setkání se členy *Umělecké skupiny XXVI*, jež se koná v pátek 20. října tr. v 19.00 hod. v "Sale paroissiale de SAINTE JEANNE de CHANTAL" 18, rue Claude Lorrain 75016 Paris (Mo Exelmans, bus 22, 62, 72, PC - Versailles-Chardon Lagache-Porte de St Cloud). Na programu tohoto setkání je autorské čtení, jehož se zúčastní *S. Antošová, J. Machát, P. Payne, R. Szpuk a B. Vaněk*. Na housle hraje *B. Hladečková*.

■ Až do 27. října je otevřena výstava S. I. WITKIEWICZE v místnostech Asociace LE PONT NEUF - 31, rue du Pont Neuf 75001 Paris.

■ *Sdružení čs. dobrovolníků ve Francii* zve všechny na pamětní oslavy k uctění bojovníků za svobodu a samostatnost českého a slovenského národa v r. 1918. V pátek 27. října 1995 *Sdružení* oživí plamen u Hrobu neznámého vojína, z bezpečnostních důvodů je místo srazu účastníků určeno přímo pod Vítězným obloukem (L'Arc de Triomphe) nejspozději v 17.45 hod. V 18.00 hod. bude okolní prostor včetně podzemní pasáže, uzavřen. Ve středu 1. listopadu v 11.00 hod. uspořádá tradiční pouť k pomníku čsl. padlých ve Francii na hřbitově PERE LACHAISE. Sraz je v 10.30 hod. na náměstí Gambetta (métro Gambetta).

■ Na příští schůzi spolku AFTS (l'Amitié Franco-Tchéco-Slovaque) bude přednášet pan *Marek Skolil*, poradce velvyslance ČR ve Francii, na námět *Česká republika v dnešní Evropě*. Schůze spolku se koná dne 18. listopadu tr. v 15,00 hod. v sále č. 40 univerzity SORBONNE 17, rue de la Sorbonne 75005 Paris.

■ Sdružení "Romarin" v Grenoblu připravuje vydání básní Suzanne Renaud s paralelním překladem od Bohuslava Reynka. Knižku *Suzanne Renaud: OEUVRES - DÍLO* (460 stran, vázaná, s černobílými fotografiemi D. Reynka) je možno objednat v subskripci do 15. listopadu na adrese M. René Roy, 27 chemin de l'Eglise, 38240 Meylan. Cena je 110 Frs + 20 Frs poštovné, šek na "Romarin. Les Amis de S. Renaud et B. Reynek". Suzanne Renaud, francouzská básnířka, manželka Bohuslava Reynka, je u nás velice málo známá. Vynikající příležitost se konečně seznámit s jejím dílem i jeho českou verzí v překladu jednoho z našich největších básníků.

■ *J. & V. INTERNATIONAL S. A. R. L* nabízí světlé dvanáctistupňové pivo OLD BOHEMIA BEER pivovaru Nymburk. Ceny T.T.C. : 0,33 L = 5.00 F, 24 lahví (karton) 120 F ; 0,5 L = 6.50 F, 20 lahví 130.00 F ; plechovka 0,33 L = 4.60 F, 24 ks = 110,00 F. Objednávky vyřizuje paní Linhartová 2, bd Clemenceau 95240 Corneilles en Parisis, Tél. : 39 78 78 52, Fax : 39 78 98 09.

Zaznamenali jsme pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si vytvořili vlastní úsudek

● ... "Revoltující člověk" Alberta Camuse odmítl myšlenku revoluce, která uznává jako "prostředek" na cestě ke "spravedlivé společnosti" nespravedlnost a zločin. Morální perverze marxistické revoluce zničila hodnotu velkého odmítnutí rebela. Tato tragédie splývá s dramatem současné inteligence, jež usilující o univerzální, mrzačí člověka. Chce milovat člověka, který tady ještě není, kterého má teprve stvořit. Spočívá na falešném principu - odmítnutí lidské přirozenosti. Živoucí člověk je zredukován na stav věci. Člověk je souzen ve jménu budoucí spravedlnosti těmi, kdo "čtou správně v dějinách." Záruka je v jejich neomylném bystrozraku. Moc shledává vinným to, s čím nesouhlasí. (...) Takto uvažoval Camus v roce 1951, což ho vedlo k nalezení zapomenutých hodnot jako : odpovědnost, solidarita, odvaha, čest. V intelektuální Paříži , již vévodil se svými přáteli Sartre, byl však považován za "odbytou veličinu." Musel snášet mnohé nevybíravé útoky z řad svých levicově orientovaných přátel, jimiž byl cejchován na muže "prohry." Camus reagoval na jejich kritiku tím, že tyto levicové intelektuály v čele se Sartrem nazval "zbohatlíky a farizeje spravedlnosti." Roztržka byla dokonána v roce 1952, Camus a Sartre se již nikdy nesmířili.

Jana Novozámská.

● ... Zfilmovaný román Jana Kozáka *Svatý Michal* patří k mravně i umělecky nejnižším patrům normalizační literatury. Ale mnohem horší je to, že jak spisovatel, tak autoři filmového přepisu s názvem *Bouřlivé víno* celé to Poučení z krizového vývoje přioděli v žertovný háv lidové taškařice. (Malého českého normalizačního Chlestakova si s chutí zahrál Jiří Vala, titulnímu hrdinovi propůjčil veškerý um a lidový humor Vladimír Menšík). Ve snu by mě nenapadlo, že k takovým acidilům české kolaborace se přihlásí šest let po listopadu TV NOVA, nejsledovanější TV kanál v Čechách a na Moravě. (...) *Bouřlivé víno* připravovali nikoli nevýznamní čeští tvůrci v týchž měsících a dnech, kdy jiní lidé připravovali základní dokumenty Charty77. Plodem úsilí těch prvých bylo hypnotické uspávání, ukolébávání svědomí a paměti - plodem těch druhých bylo beznadějně probouzení tétož. Že to šlo tak ztuhla a že to celé trvalo tak neomluvitelně dlouho, na tom mají lví podíl právě mediální miláčkové národa. A čím více do zavrženíhodné věci vložili umu, čím více poľidštili (na obrazovce) nelidský systém, tím více lidí infikovali lží o jeho humánnosti, tím více prodloužili jeho dny. Obrazovce (a páteři obce) nejsou nebezpeční neumětelové, packalové a grafomani, nýbrž mistři, ona skutečná elita profese, shrómážděná třeba koncem ledna 1977 v Národním divadle. (Když můžou oni, proč ne já, řekne si packal). (...) "Pouze dobrodružné" díly majora Zemana vyvolávají ono nenápadné budování povědomí, že co katolický farář, to přechováváč diverzantů, co Němec, to wehrwolf. Nikoli *Okres na severu* nebo nulově sledovaný *Gottwald*, ale *Nemocnice na kraji města*, *Skláři*, *Žena za pultem*, udělaly při každodenním nenásilném mrzačení dušičky konzumenta největší kus práce.

Vladimír Just.

● ... Zemanova úspěšná strategie stojí na opakovaném obvinění, že za všechno zlo může stávající vláda a její "loupeživě" prováděná reforma. Všechno by přitom šlo dělat jinak a hlavně bez bolesti. Zátěž by místo prostých lidí nesli "noví zbohatlíci." Skutečnost, že tato metoda nese ovoce, je dána trvalým poklesem spokojenosti lidí s vnitropolitickou situací. Právě těmto zklamaným dává osoba Miloše Zemana příslib, že mnohé se v jejich životě zlepší. Zde se nabízí srovnání s Václavem Klausem : oběma pomohly k politickému vzestupu jejich osobní vlast-

nosti i razantní vystupování na veřejnosti. Zatímco ale Klaus představoval pro své voliče záruku, že dokáže uskutečnit své politické vize, Zeman poskytuje svým příznivcům spíše jistotu, že vláda dělá všechno špatně. (...) Politický program ČSSD slibuje samé příjemné věci - od regulace růstu cen, daňových úlev a podpory vývozu až po rozsáhlé státní investice a zvýšení příjmů obyvatelstva. Nikde však neprozrazuje, kde na to státní pokladna vezme. V roce 1992 nabídla ODS občanům tržní hospodářství a ideál podnikatele, který je schopen postarat se sám o sebe. O tři roky později přicházejí Sociální demokraté s jiným hrdinou : člověkem, jemuž je samostatnost k ničemu, péče státu naopak nade vše.

P. Holub, V. Mlynář.

● ... Totalitní režim u nás byl odstraněn - aspoň z transparentů, veřejných institucí a proslovů našich státníků. Nezmezila ale jeho *ideologie*, jeho životní styl a hlavně jeho *způsob myšlení*. Stále častěji na nás vystrkuje své čertovo kopyto z toho nejobyčejnějšího "bezmyšlenkovitého uvažování" v každodenních situacích. Co jiného než skálopevný marxismus je pevně zakořeněná představa tak mnohých "reformátorů", že bude stačit zavést fungující tržní mechanismus, aby se začal krystalizovat i fungující systém sociálního zajištění, že stačí, aby lidé dost vydělávali a začnou být i slušní a úslužní? Podívejte se na Západ, že to tam tak funguje, troufají si radit postkomunističtí mudrci. Někdy to opravdu může vypadat tak, že takhle funguje západní demokracie, skutečnost je ale přesně obrácená. Tradiční hodnoty jako je poctivost, pravdomluvnost, láska k bližnímu, tam nejsou výsledkem správného hospodaření - materiální základny, ale *protože na nich stavěli*, došli k fungující demokratické společnosti. (...)

Společenské poměry jsou výsledkem činnosti i nečinnosti těch, kdo společnost tvoří. Křesťanská láska k bližnímu, jakožto motor společenských změn, je strašně pomalá - snad jen proto nechá Hospodiri putovat Židy čtyřicet let Sinajskou pouští. Pozůstává-li naše činnost v bubnování lžičkou na naše prázdné plechové hrnce, ukazuje to jen jedno : že jsme v myšlenkách ještě u plných hrnců v Egyptě. Jen aby-chom u nich na konci našeho putování zase neskončili ! Ony nás opravdu nečekají v zaslíbené zemi, ale jen a jedině - zase v zemi otroctví, v Egyptě.

P. Kolář SJ.

Cetli jsme knihu

Vladimír Škutina

MÁŠ NA HLAVĚ ZAHŘÁDKU,

řekli moji rozkošní spolužáci.

V r. 1980 vydalo nakl. MAGAZÍN, Curych.

Pražáci i přespolní spíš než kde je Křemencova ulice vědí, kde je pivovar u Fleků. A hned naproti staropražskému pivovaru, založenému roku 1499, je budova bývalého Masarykova 1. státního reálného gymnasia, naše Křemencárna, založená o 372 let později. Nebyla to jen budova čili bouda. Křemencárna, to byl Duch - řečeno s Kantem. Neboli psýcha. Byli to kantoři a páni studenti, stejní v době studentských let syna T. G. Masaryka, stejní v letech Jiřího Voskovce a Jana Wericha, a stejní v éře naší, která byla, bohužel, labutí písní bohaté historie Křemencárny.

Tomáš Navrátil byl pes. Ale hanácký. Měli jsme ho na latinu. Neštěkal. Zato kousal. Jojoj - ten kousal... Hned na začátku jsme ho vydráždili a Tomáš pak už kousal, ať měl hlad nebo ne, a jeho "Tož marš do lavky - znamenám pětičku!" se stále častěji stávalo náplní hodiny latiny. Snad jednou za dva měsíce se místo vyučování uskutečňovala tak zvaná pochodová cvičení. Říkám schválně "uskutečňovala"

a ne pořádala nebo konala. Sloveso uskutečňovatí nejlépe vystihuje skutečnost, která se tam prezentovala snad jako tělesné zocelování. Štrůdl několika set turisticky oděných poutníků se vlekl z jedné konečné tramvaje na jinou konečnou. S větší nebo menší zacházkou, ale spíš s menší. Anebo s vůbec žádnou. Až se do toho vložil Tomáš, rozený organisátor. Byl jednatelem Spolku rodáků úrodné Hané žijících v Praze, kterážto společnost zjišťovala, že Praha je hlavním městem Moravy, neboť na jednoho rodilého Pražáka připadají dva přistěhovalí Moraváci - vypadal to, že Praha je přímo hanácká metropole. Snad proto taky neobdržel Šůša Drábek "Tož marš do lavky - znamenám pětičku", když nápis na znaku Prahy PRAGA -CAPUT REGNI (Praha-hlava království) přeložil "Praha - zničená deštěm". Neboť Tomáš za hlavu království považoval Holomúc.

Takže neúnavný organisátor hanáckých věnečků v pražské Lucerně, hanáckých bálů ve všech sálech Obecního domu i nejroztodivnějších kulturních akcí a podniků se pochopitelně horlivě chopil i pochodového cvičení. Místo aby se USKUTEČNILO jako obvykle, Tomáš rozhodl, že tentokrát PROBĚHNE. A ač sám sportovní antitalent, převzal hned na konečné stanici "vódcování" a nařídil, že od jednoho telegrafního sloupu ke druhému se bude střídavě běžet, klusat a pochodovat. Tu předstoupil Ivóšek Paukert a latinsky zahlásil : "Non sum centum currere" a tím zbavil Tomáše dechu ještě než se vyběhlo. Doslova tato drzost znamenala "Nejsem sto (sto jako číslovka) běžeti". "Non sum potens," zařval Tomáš, chťje ho opravit. A Ivóšek s nevinným výrazem opáčil : "Fakt?" Od té doby měl v Tomášovi úhlavního nepřítel.

Když obřadně vytáhl z kapsy notes, zavládl ve třídě atmosféra, jako by to byl napsaný rozsudek smrti, který má být oznámen obžalovanému. "Tož si dneska vyzkóšíme Jiřího...", listoval notesem a všichni Jiří ve třídě ztuhli. "Tož Jiří.. Jiří..", mumlal Tomáš..."Tož Škutino Vladimíre." A bylo to. Jirkové odvalili balvany z aorty, aby krev zas mohla proudit ze srdce, a já vykročil na Golgothu. "Tož překládáté!" rozšafně protáhl Tomáš a vložil mi do ruky lístek, na němž stálo : "Non est magnus pumilio licet in monte constiterit." Kromě "non est," které jsem ještě ke všemu přeložil "není je," jsem nezabral ani na "magnus," natož na "constiterit." S pětičkou jsem maširoval do lavky. Ale od těch časů vím, že není velký trpaslík, byť i na horu se postavil. Ve své mnohem pozdější při, zda je prezident Novotný vůl či nikoli, jsem tuto větu použil před soudem. Byl jsem však předsedkyní senátu poučen, že prezident Novotný je postavy střední...

.....
Spisovatel, publicista a scénarista VLADIMÍR ŠKUTINA (1931) zemřel 20. srpna tr. v Praze. V letech 1962 - 63 byl vězněn za trestní čin hanobení hlavy republiky, což mu poskytlo látku ke slavné reportáži "Prezidentův vězeň". Jako redaktor Čs. televize (1967 - 1968) natáčel pořady společně s Janem Werichem - "Co vy na to pane Werich ?" Za "pomlouvání republiky a světové socialistické soustavy" byl v roce 1969 uvězněn na více než čtyři roky, a když v r. 1977 podepsal prohlášení Charty 77, získal místo kameníka v Příbrami. V r. 1978 dostal povolení k vystěhování s rodinou do Švýcarska, kde se opět mohl věnovat literatuře a spolupráci s českými redakcemi Hlasu Ameriky a Svobodné Evropy. Do Prahy se vrátil v prosinci 1989.

Dopisy

.....
 ... Děkuji za zaslání brožurky "Také se neradi zpovídáte ?" Petra Koláře. Jsem rád, že Petr konečně něco "hodil na papír," on má vždycky ta správná slova... V. S.

... Jsme už třetí týden na chalupě v Krušných horách a s radostí pozorujeme, že se zdejší příroda začíná pomalu regenerovat - objevili se zase mravenci, čmeláci i lesní včely. Ptáků zpívá víc než před několika lety a dokonce i smrky začínají ztrácet rezavou barvu...

Z Karlovarska.

OPRAVA. Oběžník se omlouvá za tiskovou chybu v minulém (4 / 95) čísle : obecního bytu nedaleko Pražského hradu se vzdal Václav Klaus, nikoli Kraus, jak bylo uvedeno. Prosíme o prominutí.

..... Ze života Misie

* *Cyklus besed na téma " Duchovní život dnes " pokračuje v některém ze sálů CENTRE SEVRES (bude označen vývěskou ve vstupní hale) další besedou v sobotu dne 21. října 1995 v 17.15 hod. Průvodní slovo Václav Umlauf.*

* *POMOZTE PAVLÍKOVI... Naše dlouho připravovaná společná akce se stala skutekem : v době, kdy jsou psány tyto řádky, chystá se rodina Heřmanových na zpáteční cestu z Lurd do Prahy. Krátký pobyt v Paříži dne 2. října tr. byl využit ke konzultaci v dětské nemocnici NECKER, již byl přítomen také český lékař MUDr. A. Horných z Paříže, který jednak rodině tlumočil, jednak předal všechny potřebné informace vyšetřující francouzské lékaře. Bez jeho odborné pomoci by tato konzultace nebyla možná. Během cesty Paříž - Lurdy doprovázela rodinu Heřmanových paní Milena Denot. Zastávka na noc v La Rochelle u paní V. Kubiové přinesla celé rodině potřebný odpočinek i komfort více než přátelského přijetí. Nesčetné úskali lékařských i jiných formátů v prvních hodinách po příjezdu do Lurd zvládla paní Denot svou úsměvnou kompetencí ; o tom, jak skvěle se zachovali francouzští přátelé v Lurdech vám napíšeme příště.*

Paní Heřmanová, matka postižených dětí, nám řekla do telefonu : " Nevím, jsme-li věřící nebo nevěřící, ale včera jsme všichni zpívali Ave Maria... Vracíme se domů jiní, než když jsme přijeli - naplnění důvěrou. Je to fantastické, co jste pro nás udělali ! " Deo gratias.

Další příspěvky Heřmanovým na pouť do Lurd : Auerhan, Lowys, Peška, Stránský Václav, Špička, Vrzala.

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

J. Jirkovský 75015 PARIS
M. Svatoš 59700

M. Machourek 75005 PARIS
en BAROEUL

Na Českou katolickou misii a na Oběžník přispěli :

Bilek Machová Standjřikov

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLAŤ !

*

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

TOTALITNÍ REŽIM JE MRTEV ! *

... Vidím, že vlastně bojujete o to, abyste byli při rozhodování. Domníváte se, že máte pouvoir k tomu, abyste byli při rozhodování o tom, co se děje. Nevím, kdo všechno může takový požadavek vznést. Vycházím z principu zastupitelské demokracie, proto si myslím, že pouvoir k tomu mají ti, co jsou zvoleni, ostatní mají jen hlas poradní - jsou-li vyzváni. Nejsou-li vyzváni, vystupují v jakési opozici, ale nic je neopravňuje k tomu, aby byli automaticky účastníky řízení. To je princip demokracie a s ním se budeme muset časem vyrovnat...

* Titulek Oběžníku.

S pražským primátorem Janem Koukalem o tunelu pod Příkopy. - LN 29. 6. 1995

VÁŽENÍ LIDÉ!

Kreslil Vladimír Jiránek
v r. 1989.

Ach, lásko, co se s námi stalo?
Vždyť blbství živající
nám věcka prstů vzalo
i světlá světla svíci
a správci staronovi
dál v kalné vodě loví,
zvuk mincí mezi slovy ...

Z písní Karla Kryla (BABYLÓN).

QUO VADIS KSČM ? *

Když na jaře 1993 předseda KSČM Jiří Svoboda neuspěl se svým reformním nátěrem, zaujal jeho místo docent doktor Miroslav Grebeníček, jenž na sklonku 80. let přednášel dějiny dělnického hnutí a KSČ na Ústavu marxismu-leninismu brněnské univerzity. Jako tolikrát v dějinách strany se musel nejdřív vypořádat s "pravou úchylkou" i s příznakem "levičáctví." Teprve pak mohl rozvinout pod praporem marxismu bitvu "proti panující diktatuře vlastizráců a kolaborantů," neboť "současná vládní koalice způsobila na všech úsecích rozvrat, který v novodobé historii nemá obdoby. Tato republika se dostala do takového bahna, které překonává i velkou hospodářskou krizi ve 30. letech. Nabízí se jediné srovnání - pobělohorská doba temna. Zatímco statistice živoří na pokraji existence a mnohé děti začínají být okrádány o své dětství jako Maryčka Magdonova, z potu našeho lidu dřou své bohatství novodobí markýzové Gérové." Ve stokách lži a špíny "jako krysy dnes vylézají z temnot pokrytci, kteří nám vnucují tradici svatováclavskou a poklonkování před silnějšími." Za vším se skrývá poselství, určené "poctivým a statečným lidem," jímž se Strana stala osudem. Grebeníček své soudruhy pasuje do úlohy novodobých obrozenců, "dědiců protinacistických odbojářů." Podle vzoru K. Gottwalda slibuje i odplatu: "Přijde den, kdy to všechno podtrhneme a sečteme!"

Před svými souvěrci sice Grebeníček líčí poměry dnešní zubožené společnosti v nejčernějších barvách, ale pro něj samotného je dnešní doba dobou požehnanou: vynesla ho do čela nejpočetnější a stále vlivné politické strany. Marně bychom však u jejího vůdce hledali kritiku normalizace nebo lítost nad oběťmi gulagů. Ostatně kdoví, jestli vůbec nějaké gulagy byly; jako autor publikace *Velká lež* odhalil mj., že údaje o počtu Stalinových obětí jsou asi dvacetkrát zveličené, procesy s jeho odpůrci byly opodstatněné a probíhaly korektně. Nejedná se o nic menšího než o komunistickou variantu tzv. osvětimské lži - a ta se např. v Německu, Rakousku a ve Francii trestá kriminálněm. (Kráceno)

M. Drápala

* Titulek *Oběžníku*.

Z mudrosloví jistého národa
středoevropského:

Za slávu naší rodné Strany,
za Gottwalda vpřed!

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35bis, rue de Sèvres, 75006 PARIS tel. 44 39 75 00

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 20 138 63 M Paris